

SETMANA SANTA

GIRONA 2014

JUNTA DE CONFRARIES GIRONA

Programa Oficial 2014

LA JUNTA DE CONFRARIES DE
SETMANA SANTA DE GIRONA,
agraeix a l'Ajuntament de Girona, a la Diputació de Girona,
a la Generalitat de Catalunya,
així com a les altres entitats i particulars
que ens han afavorit amb el seu ajut
i la seva col·laboració per tal de poder
atendre les despeses que comporta
la celebració de tots els actes
que es realitzen durant la Setmana Santa,
i que culminen amb la Processó del Sant Enterrament
del Divendres Sant.

Edita:

JUNTA DE CONFRARIES
www.juntaconfrariesdegirona.cat

Portada:

Joan Riu

Fotografies:

Pedres de Girona

Arxiu fotogràfic:

Junta de Confraries - Jordi Viltró

Coordinació i maquetació:

Joaquim Moret

Disseny i impressió:

Impremta Pagès
Tel. 972 420107- Anglès (Girona)

Dipòsit Legal: GI-175-98

Tots els escrits publicats en aquest butlletí expressen i reflecteixen
exclusivament l'opinió dels seus autors.
LA JUNTA DE CONFRARIES

Apartat de Correus, 877 - 17080 GIRONA

Índex

Composició de La Junta de Confraries	8	
Pòrtic de Setmana Santa	9	Mons. FRANCESC PARDO Bisbe de Girona
Salutació	11	CARLES PUIGDEMONT Alcalde de Girona
Salutació	13	JOAN GIRAUT President de la Diputació de Girona
La Junta de Confraries	15	MIQUEL IZQUIERDO President Junta de Confraries
Pregonera 2014	19	MARIA ASSUMPCIÓ PIFARRÉ Priora Monestir Sant Daniel
Cartellista	21	JOAN RIU I MATÓ
Programa d'actes	22	
Celebracions Litúrgiques a la Catedral	25	
Lectura Dramatitzada (retaule de la Passió)	26	
Ordre de la Processó	27	
Itinerari de la Processó	28	
Exposanta 2014	30	
Records de Setmana Santa	31	
Concert Banda de Música La Lira	35	

SETMANA SANTA 2013

El Pregó 2013	39
Recull Fotogràfic	46

COL·LABORACIONS

L'alegria de l'evangeli	51	Mn. JOAN BABURÉS
Panoràmiques de la fe	53	JAUME DE PUIG

CENTRE D'ESTUDIS DE LA SETMANA SANTA

Aportació del Centre d'Estudis	57	RAMON MUNTADA
Confraries de la Sang de Crist a Catalunya	58	VANESSA MARTÍN
Divendres dels Dolors a Besalú i		
Divendres Sant a Girona	60	SALVADOR GARCIA-ARBÓS
Reproducció del cartell 2013	63	

LES NOSTRES CONFRARIES

Tot recordant al Sr. Francesc X. Alberch Comas.....	67	CONFRARIA JESÚS I ELS NENS
Visita intercanvi a Palma de Mallorca	71	CONFRARIA SANTA FAÇ
El camí de les Creus	72	CONFRARIA DEL SILENCI
El nostre Símbol, un vot especial amb el món	74	CONFRARIA PASSIÓ I MORT
60 anys d'una Confraria	76	CONFRARIA DAVALLAMENT
Activitats anuals 2013	78	CONFRARIA DELS DOLORS

COMPOSICIÓ DE LA JUNTA

PROGRAMA 2014

President:	Miquel Izquierdo i Rodríguez	CONFRARIA SANTA FAÇ
Vicepresident:	David Fluriach i Domínguez	CONFRARIA SANT ISIDRE
Secretari:	Joan Pujol i Planas	CONFRARIA SANT ISIDRE
Tresorer:	Emiliano Castro i Gómez	CONFRARIA DE LA PASSIÓ
Consiliari:	Mn. Joan Baburés i Noguer	
Cap de Comissions:		
Econòmica:	Josep M ^a Nogué i Regàs	CONFRARIA JESÚS I ELS NENS
Actes-Prensa-Protocol:	Francesc Cayuela i López	CONFRARIA DELS DOLORS
Exposanta:	Agustí Amaya i Gur	CONFRARIA SANTA FAÇ
Prog. Setmana Santa:	Joaquim Moret i Sau	CONFRARIA DEL DAVALLAMENT
Difusió –Propaganda:	Rosa M ^a Domingo i Mateu	CONFRARIA SANT SEPULCRE
Viacrucis:	Montserrat Riuró de Blas	CONFRARIA DEL SILENCI
Vocals:		
	Mercè Costa i Costa	CONFRARIA SANT SEPULCRE
	Antonio Moreno i Pérez	CONFRARIA PURÍSSIMA SANG
	Ramon Muntada i Artilés	CONFRARIA PURÍSSIMA SANG
	Josep M ^a Costa i Bofill	CONFRARIA PASSIÓ I MORT
	Francesc Oliveras i Carreras	CONFRARIA PASSIÓ I MORT
	Josep Palomé i Roca	CONFRARIA DELS DOLORS
	Narcís Reixach Blanch	CONFRARIA JESÚS CRUCIFICAT
	Josep M ^a Esteba i Cama	CONFRARIA JESÚS CRUCIFICAT
	Lluís Comet i Serra	CONFRARIA DEL SILENCI
	Lluís Ripoll i Masferrer	CONFRARIA SANT HONORAT
	Josep Pla i Oliveras	CONFRARIA SANT HONORAT
	Antonio R. Martín i Fàbrega	CONFRARIA DE LA PASSIÓ
	Jordi Ginés i Vicent	CONFRARIA JESÚS I ELS NENS
	Jordi Viltró i Romo	CONFRARIA DEL DAVALLAMENT

Durant cinc anys he viscut intensament les celebracions i els actes de pietat popular d'aquesta nostra ciutat de Girona. Des d'aquesta experiència m'atreveixo a manifestar algunes conviccions amb el desig d'animar-vos a tots a viure la Setmana Santa.

- Celebrem i fem memòria dels darrers dies de Jesucrist, passió i mort, i de la seva resurrecció. Jesucrist és el centre de la setmana santa. Aquesta ha de ser la primera convicció. El centre no som nosaltres, ni les nostres confraries, ni els passos, ni la processó... El protagonista és Jesús i nosaltres amb tot el que vivim i fem ens posem al seu servei, perquè sigui més conegut, més estimat, més cregut.
- Estic convençut de la dimensió evangelitzadora de la pietat popular, sempre que estigui en comunió amb la litúrgia de l'Església, i no s'ofereixi i es visqui com una alternativa a l'acció litúrgica.

Això significa que cal valorar les manifestacions religioses de la nostra setmana santa, però no ens pot fer oblidar que viure de veritat la setmana santa és possible participant en les celebracions litúrgiques. Aleshores Jesús, que estima fins a morir, es fa veritablement present i ens ofereix els seus dons.

- Remarcant que cal evangelitzar com el llevat dintre de la massa, des de la vida de cada dia, des del testimoniatge en els ambients professionals, populars.
Deixant ben clar que la presència pública de l'Església en la societat s'ofereix principalment per mitjà de les parròquies i la seva missió, les institucions d'apostolat, les comunitats de vida consagrada i els serveis pastorals, també cal afegir que, en els moments actuals, la presència al carrer, en algunes ocasions significatives, d'imatges que recorden els grans misteris de la nostra salvació, i sobretot de les persones que amb estimació, fe i pietat les acompanyen, poden esdevenir ocasió d'evangelització, de formació cristiana, de pregària, i alhora ocasió per suscitar en el cor de molts respostes a les preguntes més fonamentals de la vida.
- Es tracta d'experiència, de moments intensius, però que ens retornen l'esperança i ens mouen a ser millors, perquè ens sentim estimats i salvats. Tampoc no podem oblidar la dimensió cultural que ofereixen i que expliquen tarannàs de la nostra ciutat, les seves arrels més profundes i la seva identitat.
- Cal agrair a la Junta de Confraries, a totes les confraries, a tots els confreres i congregants, especialment a totes les persones que aquests dies preparen els passos, deixen a punt les vestes i altres vestits, es troben per assajar, es distribueixen els serveis, i vetllen perquè tot estigui a punt, el seu treball i esforç.
Gràcies a tots perquè durant unes hores alguns carrers de la nostra ciutat de Girona es converteixen en carrers de Jerusalem i conviden a contemplar Crist que mostra el seu amor fins a donar la vida per nosaltres i per tothom.

Amb goig i amb el desig d'una setmana santa amarada de dons per a tots, us beneixo amb tot l'afecte.

En arribar la Setmana Santa, la ciutat comença a preparar-se per acollir una de les grans fites de l'any. És un moment en què el sentiment, a vegades, potser massa individualista, deriva vers el pensament més col·lectiu, unes dates que ens permeten fer un parèntesi en el nostre dia a dia i mirar el camí fet, cosa que poques vegades a l'any tenim l'oportunitat de fer.

La Setmana Santa, però, també és un moment de retrobament familiar, i per a alguns, amb un marcat sentiment d'espiritualitat. Cadascú des de la seva òptica, i la ciutat, en tots els seus àmbits, treballa fervorosament per poder oferir el marc idoni perquè hom la pugui celebrar. Som una ciutat oberta i acollidora, orgullosa del seu passat i del seu patrimoni, que aquests dies ens trasllada a èpoques pretèrites per evocar, en un escenari únic com Girona, una festivitat més viva que mai.

La dedicació que, de forma totalment altruista, tanta gent posa a disposició de la ciutat perquè tots els actes llueixin fins al més mínim detall, mereix molt més que aquestes breus línies. El voluntariat és una marca molt nostrada, i és gràcies a això, i a entitats com la Junta de Confraries de Setmana Santa, que Girona pot oferir esdeveniments de tan elevada categoria. En nom propi, i com a alcalde de la ciutat, vull donar les gràcies a tots els que hi intervenen per fer possible, un any més, una gran Setmana Santa, i convido a tothom a viure-la amb plenitud.

Carles Puigdemont i Casamajó
Alcalde de Girona

La processó del Sant Enterrament de Girona és, sens dubte, l'acte que genera més expectació entre tots els que s'organitzen en el marc de la Setmana Santa gironina i el que porta més gent als carrers de la ciutat la nit de Divendres Sant. És una gran demostració de fe que, per la seva solemnitat i pel fet que recorre, en silenci, el marc monumental del barri antic, cada any atreu i commou milers de persones, tant creients com no creients, que comproven com es renova una tradició que data de mitjan segle XVI. Però la Setmana Santa gironina és alguna cosa més que la processó del Silenci, ja que està envoltada de diversos actes que, des del 1946, organitza la Junta de Confraries de la Setmana Santa de Girona.

La Setmana Santa, que marca el final de la Quaresma, és una de les tradicions més viscudes pels gironins, els quals mantenen, amb la seva participació i presència, un seguit d'actes religiosos i culturals que han augmentat el patrimoni cultural i espiritual de la ciutat. Des del Viacrucis i els actes dedicats a la Dolorosa fins a la benedicció del Diumenge de Rams, el pregó, les sortides dels Manaies de Girona, la processó i la celebració de la Pasqua, un cop arriba pròpiament la Setmana Santa; actes als quals la ciutat s'aboca, perquè són plens de religiositat però també perquè formen part de la tradició popular. El fet que tants ciutadans hi dediquin temps i esforços d'una manera altruista mostra el valor d'aquesta tradició consolidada al llarg dels segles, la qual ha estat sostinguda pel pes de la devoció i la tradició.

La Setmana Santa d'aquest 2014 té un punt d'emoció especial perquè s'inicia la celebració del 75è aniversari dels Manaies de Girona, hereus d'una tradició que prové de mitjan segle XVIII. De nou, els Manaies trencaran el silenci i, al so de les llances picant a terra, i amb la música dels seus timbals i pifres, congregaran una gentada al seu pas, en una barreja de religiositat i tradició.

Cal agrair, doncs, a la Junta de Confraries de la Setmana Santa de Girona, un any més, el seu esforç organitzatiu, ja que gràcies a cadascun dels seus membres perviurà la tradició i podrem viure una Setmana Santa plena d'intensitat i solemnitat, amb celebracions litúrgiques que aplegaran veïns i gent vinguda d'arreu al voltant d'uns actes que els mostraran el millor de la ciutat i del país.

Joan Giraut i Cot

President de la Diputació de Girona

Un any més, la Junta de Confraries, ha preparat un programa d'actes en un context difícil, on els recursos que disposem continuen sent limitats. Malgrat tot, estem satisfets de la programació presentada, la qual esperem que tingui una bona acollida per part de tothom. Des d'aquest butlletí, voldria fer palesa la valuosa col·laboració, tan de les nostres Institucions, com de les diverses empreses i, particularment, de les Entitats de la nostra ciutat.

Voldria agrair a la Federació Catalana d'Entitats Corals la seva col·laboració en l'organització del concert de Corals que se celebra a l'Església del Mercadal des de fa uns anys; al Grup Excursionista i Esportiu Gironí (GEiEG) i a l'Associació de Restaurants de la Plaça de la Independència la seva ajuda en l'organització del tradicional concert de la banda de música del Dissabte Sant. Enguany, també recuperem la col·laboració amb el grup teatral "PROSCENIUM", que en anys anteriors havia estat molt positiva, per tal de poder dur a terme la representació teatral per l'acte del Dimarts Sant a la sala la Planeta.

Crec que és molt enriquidor que les diverses Entitats de la ciutat treballin plegades per una causa comuna, aportant cada una d'elles la seva singularitat i la seva identitat. Al mateix temps, desitjo que aquesta col·laboració continuï en el futur, per tal de seguir oferint una programació de qualitat durant els diversos actes que s'organitzen en el transcurs de la Setmana Santa gironina.

Finalment, voldria felicitar als companys de la Confraria del Davallament, ja que aquest any celebraran el seixantè aniversari de la seva fundació, i també a la Confraria de Jesús Crucificat-Manaies de Girona en el seu setanta-cinquè aniversari. Espero que puguem celebrar tots junts aquests esdeveniments i que ens serveixin d'estímul per continuar treballant per a la Setmana Santa. Enhorabona.

Miquel Izquierdo
President Junta Confraries

Programa 2014

Maria Assumpció Pifarré i Clapés és nascuda a Barcelona el 5 d'abril de 1943. Entrà al monestir de Sant Daniel el 8 de setembre de 1963 i va fer la professió Solemne com a monja benedictina el 25 d'abril de 1968.

Després de tota una vida de treball en el monestir, fou elegida Mare Priora Administradora el 2 de juny de 2006 per la comunitat benedictina del monestir mil·lenari de Sant Daniel.

És, per tant, qui està al capdavant de la comunitat benedictina del monestir de Sant Daniel. Aquesta comunitat es regeix per la Regla de Sant Benet, un codi de vida monàstic de caràcter realista, pràctic i d'esperit evangèlic que destaca pel seu equilibri i la senzillesa. Els eixos de la vida monàstica són la pregària, la vida comunitària i el treball, principis que es recullen i marquen el dia a dia del monestir de Sant Daniel.

El monestir celebra enguany el seu mil·lenari. L'arxiu del monestir conserva dos pergamins que es consideren els documents fundacionals. El primer data del 16 de juny de 1015 i és l'escriptura de venda de l'alou de Sant Daniel que el bisbe Pere Rotger, germà de la comtessa Ermessenda, i els seus canonges feren a aquesta i al seu marit, Ramon Borrell.

En el segon document, que data del 15 de març del 1018, Ermessenda, aleshores vídua, fa donació de tots els alous que posseïa arreu del comtat de Girona per compra personal o per donació del seu difunt marit, i que el document detalla minuciosament, a la comunitat que viu a la casa i capella de Sant Daniel. Signa també la donació el seu fill Berenguer Ramon I.

Així, el monestir de Sant Daniel es va fundar en algun moment situat entre els anys 1014 i 1015 i la comtessa Ermessenda hi va tenir un paper determinant.

Des d'aleshores s'hi ha viscut vida monàstica segons la regla de Sant Benet i encara avui hi continua, com n'és exemple la pregona d'enguany. És l'única comunitat benedictina femenina de Catalunya que resideix en el mateix lloc on va néixer.

El monestir prengué per patró el màrtir sant Daniel, titular de l'Església, que passà a ser monàstica sense deixar el servei parroquial. Un servei que encara avui dia continua prestant al poble que nasqué a l'entorn del monestir i la vall que s'anomena també, des d'aleshores, Vall de Sant Daniel.

Joan Riu Mató va néixer a Girona l'any 1929, ciutat en la qual encara resideix avui dia. La seva formació artística deu molt a l'Escola de Belles Arts de Girona i al mestre Joan Orihuel. L'any 1955, ingressà com a soci numerari a l'Agrupació d'Aquarel·listes de Catalunya.

D'ell es diu que "a través de les seves aquarel·les l'artista dóna mostra d'unes excel·lents qualitats per expressar la plenitud dels paisatges naturals i urbans amb una certa melangia i alhora placidesa, com recordant els grans mestres romàntics anglesos..." (Diari de Girona).

Es pot considerar un símbol dels aquarel·listes de la generació d'una època de la Girona reprimida i silenciosa, que no obstant, en si mateixa, tenia encesa una flama d'inquietuds que va donar un bon nombre d'artistes, molts d'ells infravalorats i, d'altres, que resten en el més absolut anonimat (Joan Colomer).

No són aquarel·les complicades, ans el contrari. Són aquarel·les agradables i suaus que constitueixen un excel·lent exercici estètic i la demostració que aquesta tècnica tan vinculada a Girona té excel·lents continuadors (Víctor Gay al Diari de Girona).

Una bona composició, un encertat joc cromàtic i el fet de posar encert amb allò atmosfèric li permet oferir-nos unes pinzellades molt ben resoltes (Revista Gal. Art).

Amb tot, l'any 1990 fundà el grup Gironí d'aquarel·listes "Blanc i Vermell" creat per fomentar el coneixement de la pintura amb aquarel·la a la nostra província, exposant conjuntament per tota la província de Girona. Així mateix, l'any 1993 fou soci fundador de l'actual "Agrupació d'Amics de l'Aquarel·la de Girona i les seves comarques", essent durant dotze anys el seu president.

Destaquen exposicions de dibuixos a la ploma a Girona, Figueres i Banyoles; dibuixos al programa de Fires de Girona; Exposicions d'aquarel·la individuals i col·lectives a Girona, Banyoles, Montblanc, Ciudad Real, Vilafranca del Penedès, Llançà, Vidreres, Barcelona, Celrà, Mieres, Begur, Saragossa, Camprodon, Tossa de Mar, Palma de Mallorca, Lleida, Madrid, Almeria, Jaca, Salt, Aranjuez, Navarces i Hostalric. Joan Riu ha concorregut a les Biennals de Llançà els anys 1987-1992-1996 i a Barcelona els anys 1994 i 1996. L'any 1994 fou convidat al Saló Internacional del llibre i de premsa de Ginebra. També fou convidat a participar al II Saló Internacional d'Arts Plàstiques de Sant Jaume de Llierca; als Simposis Nacionals d'Aquarel·la de Jaca - Palma de Mallorca - Llançà - Aranjuez i Segòvia; a la I Trobada Internacional d'Aquarel·la de Mallorca; a l'Exposició Acuarelas del Norte Español, de Jaca i d'Alacant; i a la I Biennial Iberoamericana de la Acuarela, celebrada a la casa de la moneda de Madrid.

VIACRUCIS A LES CREUS

Diumenges 9, 16, 23 i 30 de març.

Lloc: Camí de les Creus – **Hora:** 3/4 de 5 de la tarda.

A 1/4 de 5 de la tarda: Sortida del trenet des del Pont de Pedra.

A 2/4 de 5 de la tarda: Sortida a peu de la plaça dels Apòstols.

EN CAS DE PLUJA SE CELEBRARÀ A LA BASÍLICA DE SANT FELIU DE GIRONA

3 D'ABRIL CONFERÈNCIA

Lloc: Fundació Valvi, "Sala Martí i Pol", a 2/4 de 8 del vespre.

Conferència: Les meves Vivències de Setmana Santa

A càrrec de: Rafael Nadal i Farreres.

Organitza: Confraria del Sant Sepulcre.

DIUMENGE 6 D'ABRIL: VIACRUCIS A LA CATEDRAL

Lloc: Catedral de Girona. - **Hora:** 3/4 de 5 de la tarda.

CONFRARIA DE LA MARE DE DÉU DELS DOLORS

Lloc: Església de la Mare de Déu dels Dolors de Girona.

Del 7 a l'11 d'ABRIL: "Quinari a la Mare de Déu dels Dolors". Tots els dies a 2/4 de 8 del vespre res a la Corona i a les 8 hores Santa Missa.

DIJOUS 10 D'ABRIL: PREGÓ 2014

Lloc: Saló de Plens de l'Ajuntament de Girona.

Hora: 8 del vespre.

A càrrec de **Maria Assumpció Pifarré.**

Priora administradora de la Comunitat Benedictina del monestir mil·lenari de Sant Daniel de Girona.

11 D'ABRIL: DIVENDRES DELS DOLORS

Missa de Divendres dels Dolors a les 12 hores del migdia i a les 8 del vespre (missa concelebrada amb l'acompanyament de la coral del GEIEG).

Organitza: Confraria Congregació de la Mare de Déu dels Dolors.

EXPOSANTA 2014

Inauguració: 11 d'abril a les 9 del vespre.

Lloc: Església de la Mare de Déu dels Dolors de Girona.

Dies: 12 al 17 d'abril.

Horari: de les 11 del matí a 2/4 de 2 del migdia i de les 5 a les 8 del vespre.

Horari: dia 17 d'abril (últim dia) de les 11 del matí a les 2 del migdia. A la tarda restarà tancat.

DISSABTE 12 D'ABRIL CONCERT DE MÚSICA SACRA

Lloc: Església del Mercadal de Girona.

Hora: 6 de la tarda.

Organitza: Federació Catalana d'Entitats Corals i la Junta de Confraries.

DIUMENGÉ 13 D'ABRIL: CONCERT DE MÚSICA DE SETMANA SANTA

Lloc: Església de la Mare de Déu dels Dolors.

Hora: 6 de la tarda.

Organitza: Agrupació Coral de les Comarques Gironines i la Confraria Congregació de la Mare de Déu dels Dolors.

DIMARTS 15-17 D'ABRIL: LECTURA DRAMATITZADA -ESTRENA

Lloc: SALA PLANETA de Girona

Hora: a les 8 del vespre. Entrada Gratuïta (aforament limitat)

JESÚS, EL NATZARÉ (RETAULE DE LA PASSIÓ) de Salvador Sunyer i Almeric (Grup Proscenium).

Intèrprets: Grups Proscenium. Direcció: Joan Ribas

DIMECRES 16 D'ABRIL: MANAIES DE GIRONA

Sortida: A les 8 del vespre des del Castrum de St. Lluc per fer entrega del Penó.

A la tornada desfilada pels carrers de la ciutat.

DIVENDRES 18 D'ABRIL: PROCESSÓ DEL SANT ENTERRAMENT

A partir del migdia i durant tot el dia: Exposició de Passos a la plaça de la Catedral.

A 2/4 de 8 del vespre, sortida del Maniple de Manaies per recollir al penoner.

A les 10 de la nit: Sortida de la Processó del Sant Enterrament des de la Catedral.

A les 12 de la nit (aprox.): Arribada de la Processó a la Catedral. Retiment d'honors a la Santa Creu.

Paraules del Sr. Bisbe. Cant del Crec en un Déu. Benedicció final.

EN CAS DE PLUJA SE CELEBRARÀ UN ACTE A L'INTERIOR DE LA CATEDRAL DE GIRONA

DISSABTE 19 D'ABRIL: CONCERT DE BANDA

A càrrec de la Banda de Música "LA LIRA" de Vilafamés (Castelló de la Plana).

Lloc: Plaça Independència de Girona.

Hora: A les 12 hores del migdia.

A les 11 hores, hi haurà una desfilada de la banda pels següents carrers: Pompeu Fabra, Plaça Catalunya, Sant Francesc, Santa Clara i Plaça Independència.

DIUMENGE 13 D'ABRIL: DIUMENGE DE RAMS

10.15 hores: Litúrgia de les Hores a la Capella Conventual.

11.00 hores: Benedicció de Palmes a la plaça dels Apòstols, processó i Missa de Rams.

Presidirà la celebració el nostre Bisbe Francesc.

DILLUNS 14 D'ABRIL: DILLUNS SANT

09.00 hores: Litúrgia de les Hores i Missa a la Capella Conventual.

DIMARTS 15 D'ABRIL: DIMARTS SANT

09.00 hores: Litúrgia de les Hores i Missa a la Capella Conventual.

17.00 hores: MISSA CRISMAL. Benedicció dels Sants Olis.

Presidirà la celebració el nostre Bisbe Francesc.

DIMECRES 16 D'ABRIL: DIMECRES SANT

09.00 hores: Litúrgia de les Hores i Missa a la Capella Conventual.

DIJOUS 17 D'ABRIL: DIJOUS SANT

09.00 hores: Litúrgia de les Hores a la Capella Conventual.

19.00 hores: Missa vespertina de la Cena del Senyor. Presidirà la Missa el Bisbe Francesc.

DIVENDRES 18 D'ABRIL: DIVENDRES SANT

11.00 hores: Litúrgia de les Hores a la Capella Conventual.

17.00 hores: Celebració Litúrgica de la Passió del Senyor.

Presidirà la celebració el Bisbe Francesc.

22.00 hores: Processó del Sant Enterrament. Acte final a l'escalinata de la Catedral.

Paraules i Benedicció final del Bisbe Francesc.

DISSABTE 19 D'ABRIL: DISSABTE SANT

11.00 hores: Litúrgia de les Hores a la Capella Conventual.

23.00 hores: Vetlla Pasqual. La celebració serà presidida pel Bisbe emèrit Mons. Carles Soler.

DIUMENGE 20 D'ABRIL: DIUMENGE DE PASQUA

10.20 hores: Litúrgia de les Hores a la Capella Conventual.

11.00 hores: Missa solemne del Dia de Pasqua. Benedicció Apostòlica.

Presidirà la celebració el nostre Bisbe Francesc.

LECTURA DRAMATITZADA

JESÚS, EL NATZARÈ

(Retaule de la Passió)

de Salvador Sunyer i Aimeric

Grup Proscenium

“L'autor va escriure aquesta obra monumental en un pròleg i vint-i-quatre quadres, que podria haver estat el text modern i dinàmic que es posés dempeus en un escenari com una nova Passió, més actualitzada que les que ja coneixem. L'envergadura del muntatge, i també les tendències actuals del públic, no han permès fins ara escometre aquesta promesa escènica.

Però aquest fet no desvirtua la bellesa i la sensibilitat de molts passatges i amb aquesta lectura dramatitzada es pretén posar-los a l'abast de tothom qui encara s'interessi per una història eterna com aquesta.

S'escau enguany l'Any Sunyer organitzat per la vila de Salt. Proscenium, que ha seguit sempre la trajectòria d'aquest mestre de l'escriptura, es complau en afegir-se amb entusiasme al seu homenatge”. Joan Ribas

Intèrprets: Grup Proscenium.

Direcció: Joan Ribas

**ENTRADA GRATUÏTA
AFORAMENT LIMITAT**

Ordre de la Processó del SANT ENTERRAMENT

PROGRAMA 2014

- 1.- Maniple de Manaies
- 2.- Porrer
- 3.- Acòlits amb la Creu Processional i cirials
- 4.- Confraria de Jesús i els Nens (Pas de l'Entrada Triomfant de Jesús a Jerusalem)
- 5.- Orquestra Xarabanda Band (Secció de la Banda Bang - Girona)
- 6.- Confraria de Sant Honorat (Pas de la Institució de l'Eucaristia)
- 7.- Confraria de Sant Isidre Llaurador i Sant Galderic (Pas de l'Oració de Jesús a l'Hort de Getsemani)
- 8.- Confraria de Jesús Crucificat (Pas de L'Ecce Homo) (Pas de la Caiguda de Jesús) Banda de Música dels Manaies
- 9.- Confraria del Silenci (Pas de la Trobada de Jesús amb la Mare de Déu)
- 10.- Confraria de la Santa Faç (Pas de la Trobada de Jesús amb la Verònica)
- 11.- Confraria de la Passió (Pas de l'Agonia de Jesucrist)
- 12.- Arxiconfraria de la Puríssima Sang del nostre Senyor Jesucrist (Creu d'Improperis)
- 13.- Banda de Música de Vilafamés (Castelló de la Plana)
- 14.- Arxiconfraria de la Passió i Mort de Nostre Senyor Jesucrist (Imatge de Jesús Crucificat)
- 15.- Confraria del Davallament (Pas del Davallament de Jesús)
- 16.- Confraria de la Mare de Déu dels Dolors (Pas de la Dolorosa)
- 17.- Confraria del Sant Sepulcre (Pas dels Perfums)

Grup percussió
- 18.- Guàrdia del Sant Sepulcre (Pas del Sant Sepulcre)

Cavallers de l'Ordre del Sant Sepulcre de Jerusalem
- 19.- Junta de Confraries de la Setmana Santa de Girona

Presideix la processó el Sr. Bisbe acompanyat dels Canonges del Capítol de la Catedral, Consiliaris de les Confraries i altres preveres i diaques
- 20.- Escorta de la Guàrdia Junta de Confraries

Itinerari de la PROCESSÓ DEL SANT ENTERRAMENT

PROGRAMA 2014

**DIVENDRES, 18 D'ABRIL
A LES 10 DE LA NIT**

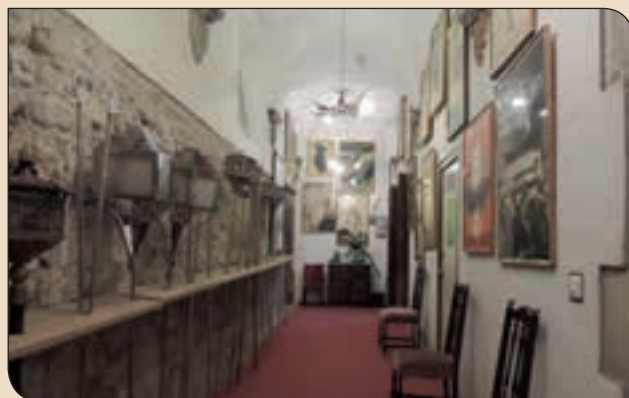
PLAÇA DE LA CATEDRAL
PORTAL DE SOBREPORTES
PUJADA SANT FELIU
CARRER BALLESTERIES
CORT REIAL
PLAÇA DE L'OLI
CARRER CIUTADANS
PLAÇA DEL VI
CARRER ALBAREDA
PLAÇA CATALUNYA
AV. SANT FRANCESC
CARRER FONTANILLES
CARRER NOU
PONT DE PEDRA
RAMBLA DE LA LLIBERTAT
ARGENTERIA
BALLESTERIES
PUJADA SANT FELIU
PORTAL DE SOBREPORTES
PLAÇA DE LA CATEDRAL

EXPOSANTA 2013

Església dels Dolors

PROGRAMA 2014

A l'església dels Dolors
Dies:
12, 13, 14, 15, 16 i 17 d'abril
...
Horari matins: d'11 a 13,30 h
Tardes de 17 a 20 h
Dia 17 d'11 a 14 h (tarda tancat)

La Junta de Confraries de Girona, amb l'ànim de donar difusió, així com de popularitzar-los ha editat una sèrie d'objectes que exposa en aquesta pàgina i que es poden adquirir durant la Setmana Santa a l'exposició de l'església dels Dolors i a la parada que s'instal·larà el dissabte 13 d'abril, a la Rambla i el Divendres Sant, dia 18 d'abril a la plaça de la Catedral.

Figures de fang que reproduïxen els diferents confreres. Hi ha figures pintades i sense pintar. Original dissenyat per l'artista gironina Ció Avellí.

Estoig recopilatori de tots els Pins dels diferents confreres que s'han editat.

Litografies signades pels diferents autors dels Cartells de Setmana Santa.

Sobres amb matasegells oficials, concedits per la Direcció General de Correus i Telègrafs.

- 1.- Manaia
- 2.- Porrer
- 3.- Creu Processional
- 4.- Confrare Jesús i els Nens
- 5.- Confrare Sant Honorat
- 6.- Confrare Sant Isidre Llaurador i Sant Galderic
- 7.- Confrare Jesús Crucificat
- 8.- Confrare del Silenci
- 9.- Confrare de la Santa Faç
- 10.- Confrare de la Puríssima Sang
- 11.- Confrare de la Passió i Mort
- 12.- Confrare de la Passió
- 13.- Confrare del Davallament
- 14.- Confrare dels Dolors
- 15.- Confrare del Sant Sepulcre
- 16.- Guàrdia Noble
Confraria Sant Sepulcre

Tenen un preu de 2,40 euros, que es destinen a subvencionar els actes que s'organitzen. Es poden trobar a la Junta de Confraries, durant l'exposició dels Dolors o bé mitjançant les confraries. Moltes gràcies.

SETMANA SANTA GIRONA 2014

web:
juntaconfrariesdegirona.cat

CONCERT SETMANA SANTA

1a PART:

EL TIO CANIYITAS.....RICARDO DORADO

WEST SIDE STORY..... LEONARD BERNSTEIN

DANZA HUNGARA Nº 5..... JOHANNES BRAHMS

THE LEGEND OF MARACAIBO..... JOSÉ ALBERTO PINA

2a PART:

CHURUMBELERÍAS.....EMILIO CEBRIÁN

MAMBO NÚMERO 5..... PÉREZ PRADO

QUEEN IN CONCERT..... ARREGLO: JAY BOCOOK

COFFE SERENADE..... TED HUGGENS

DIRECTOR: JOSÉ ANTONIO REBOLLAR SORRIBES

Amb la col·laboració de l'Associació de Restaurants de la Plaça Independència

A CÀRREC DE LA BANDA DE MÚSICA “LA LIRA” DE L'ASSOCIACIÓ CULTURAL DE LA ROCA DE VILAFAMÉS (Castelló)

DIRECTOR: José Antonio Rebolgar Sorribes

DATA: 19 d'abril de 2014

LLOC: Plaça Independència - **HORA:** A les 12 del migdia

ORGANITZEN: Junta de Confraries de
Setmana Santa de Girona i el GEiEG

COL·LABORA: Ajuntament de Girona

**Setmana Santa
2013**

Pregó 2013

Sr. ANTONI PUIGVERD

PROGRAMA 2014

Reverendíssim Senyor Bisbe
Excel·lentíssim Senyor Alcalde
Senyor President de la Junta de
Confraries de Girona
Autoritats, confreres, estimats amics i veïns.

M'heu fet un honor, però també una mala passada, encomanant-me el pregó de la setmana santa gironina. No sé si sabré estar-hi a l'alçada: és un encàrrec difícil, a més d'especial i singular. Difícil perquè, per a vosaltres, els confreres de la setmana santa, aquests dies són els més importants. Tot l'esforç d'un any desemboca en aquests pocs dies; i és evident que el meu text ha d'estar a l'alçada d'aquesta exigent condensació. Ja anticipo no estaré a la vostra alçada. No ho dic per falsa modèstia,

sinó perquè és impossible amb un text escrit estar a l'alçada de l'extrema tensió organitzativa i participativa que vosaltres poseu en marxa durant aquesta setmana! El vostre esforç, del tot generós i després, és al servei d'una creença i d'una tradició, però també al servei de la nostra ciutat. Gràcies a vosaltres, en efecte, la Girona contemporània manté encara, en plena era futurista, en plena idolatria de les tecnologies audiovisuals, un fortíssim vincle emotiu i iconogràfic amb la religiositat popular dels nostres avantpassats. Gràcies al vostre esforç, per tant, la imprescindible tensió dialèctica entre modernitat i tradició encara és possible.

Conec personalment més d'un participant a la processó de Girona. Sé que ho feu amb una il·lusió extraordinària. Aquesta mateixa il·lusió es produeix a tot arreu, a moltes altres poblacions. I és que, en comptes de recular, les processons i les representacions de la Passió estan passant una segona joventut. En comptes d'anar perdent adeptes i voluntaris, d'acord amb l'aparent laïcitat i amb el declivi de l'assistència a les esglésies, les agrupacions de manaies estan més plenes que mai i les confraries processionals han reviscolat espectacularment. El fenomen no hauria de passar desapercebut. Pot semblar paradoxal que, mentre recula la pràctica religiosa, progressi la celebració de la setmana santa. Però potser no ho és tant, de paradoxal. Deixant de banda les complexes distincions entre religiositat espiritual i religiositat popular (ara no és el moment d'entrar-hi), la revifada de les celebracions populars de la setmana santa revela dues coses interessants.

Primera: que el creixent desig de participació de la ciutadania en la vida social no es fa només per la via política; i que la nostra vida comunitària, avui tan desfibrada, es fa viva precisament quan no són només les banderes, els símbols de partit i les reclamacions socials o ideològiques, el que s'empara dels nostres carrers, sinó també els costums, les tradicions i les creences. Des d'aquest punt de vista comparteixo del tot les tesis de Joseph Ratzinger sobre les arrels cristianes d'Europa (o les dels nostres bisbes sobre les arrels cristianes de Catalunya). Sigui quina

sigui la nostra creença particular, el fet és que aquestes arrels ens han conformat tal com som. Sense aquestes arrels la nostra societat i la nostra cultura serien diferents. D'entrada, sense l'església potser ja no parlariem català i, en tot cas, tindriem unes altres maneres de viure i el nostre llegat cultural seria tot un altre. Fins i tot la visió dels drets humans i els valors de la llibertat i la fraternitat, que formen part cardinal de la nostra manera de veure les coses, estarien menys fonamentades sense la tradició cristiana. Una tradició que, malgrat els molts errors amb què a través de la història s'ha manifestat, porta al centre de la seva visió la persona humana, sigui quin sigui el seu estat físic o social; una tradició que posa al centre de la seva visió el respecte per l'individu. I és que, segons la concepció cristiana, cada individu és fet a imatge i semblança de Déu.

També els ideals de la igualtat i la fraternitat són destil·lacions ideològiques i polítiques del cristianisme, una religió que afirma que Déu es va fer home. Un home, Jesús, que neix pobre (i fill de desplaçats, a més), que va ser amic de pescadors, prostitutes i malalts. Jesús, un hebreu que no tractava el públicà Mateu com un apestat, sinó com un amic (per fer-nos càrrec del que era un públicà, cal recordar que era doblement menyspreat a la Judea del temps de Jesús pel fet de ser un recaptador d'impostos; i per fer-ho en nom de l'odiat emperador). Aquest Déu que es fa home també es feia amb els veïns de Samaria (uns veïns que mantenien amb la gent del seu poble una recíproca relació d'odi ideològic i d'antipatia que avui anomenariem identitària). Estem parlant, en fi, del predicador de les benaurances que va posar els pobres al capdamunt de la piràmide de la salvació. Aquest Jesús que es distancia sempre dels hipòcrites i dels mentiders; i que dona al Cèsar el que és del Cèsar, deixa clar, però, que hi ha coses que no són del Cèsar, és a dir, de la política, sinó de Déu. Després de passar sofriments de tota mena, inclosa la tortura, les vexacions i els abusos, aquest fill de Déu mor, crucificat, per la causa dels humans, al costat de dos lladres.

Jesús és, sens dubte, el protagonista d'un dels relats més suggestius de la història de la humanitat. I aquest relat és, no solament, l'eix principal de la creença catòlica, amb gairebé dos mil anys de presència al nostre país, sinó també l'inspirador dels valors de la fraternitat, el pacifisme, el reconeixement de l'altre i la dignitat de cada individu, uns valors que, en teoria, són el moll de l'os de la nostra cultura social i política: caracteritzada per la igualtat de cada persona i per l'imperi dels drets humans.

L'afirmació de les arrels cristianes de la nostra cultura catalana i europea no és incompatible amb un sentit universal de la nostra vida civil. A l'àgora de la nostra vida pública, hi participen creients i no creients. També els que, sense sentir-se vinculats a la fe, volen continuar formant part de la cultura cristiana, hi participen; juntament amb els que, contràriament, han decidit abandonar aquestes creences i tradicions. Però encara hi participen a la nostra àgora pública una altra mena de ciutadans: tots aquells nouvinguts o fills de nouvinguts que aporten als nostres carrers i a la nostra societat, el llegat tradicional d'altres cultures, llengües i creences. Ara bé, la defensa d'una tradició que ens ha conformat tal com som, no és incompatible amb el respecte i l'acceptació oberta (i sense condicions) de tots els que conviuen en la nostra societat, siguin de la creença, pensament, llengua o tradició que siguin.

El que és estrany, més aviat, és la tendència, cada vegada més exigent, que proposa extirpar de la plaça pública, tota referència a la tradició cristiana. Aquesta tendència és tan dominant als nostres mitjans de comunicació, i també

a la nostra política (fins i tot, a nostra escola), que potser ha arribat l'hora de denunciar la possibilitat que la nostra societat caigui definitivament en mans de la cirurgia o l'enginyeria sociocultural. Tot definint el component cristià com si fos un mal, com si fos un òrgan envellit i amputable, la cirurgia o l'enginyeria social pretén extirpar tota referència religiosa de la nostra societat. La idea que justificaria aquesta amputació només pot ser qualificada de "fonamentalista". Afirmen els cirurgians socials que la societat és, per constitució, aconfessional i laica i que, per tant, la religió hauria de quedar circumscrita a l'àmbit de la privacitat. No tothom percep la tradició i la fe catòliques com a pròpies, sostenen. I conclouen: "les manifestacions públiques de religiositat poden ser fins i tot ofensives per als no creients o per als creients en altres religions".

Obliden aquests asèptics prescriptors socials que la història contemporània demostra que els intents d'exterminar la tradició religiosa d'una societat, no només han estat inútils, sinó que han fet molt de mal. Aquests escèptics prescriptors socials obliden que, més enllà de la política i de les idees, la vida social té molts altres components. Eliminar o extirpar la tradició i les creences religiosa de la vida pública és convertir les nostres societats en asèptics espais quirúrgics on imperarien només les visions abstractes, estrictament jurídiques, de la democràcia. Obliden aquests asèptics prescriptors que els intents de construir societats abstractes, al marge de les vivències i les tradicions dels pobles, ja s'han demostrat perillosíssims en altres moments històrics: a l'àrea soviètica i a l'Alemanya del materialisme nazi.

La condició humana no pot reduir-se a la condició econòmica o material. Stuart Mill va fer servir per primera vegada l'expressió *Homo oeconomicus* mentre estudiava el comportament humà a partir de les relacions d'interès. És un terme que, per aproximació a l'etiqueta del *Homo sapiens*, descriu l'actuació de l'ésser humà com un mer càlcul de les oportunitats que té de progressar. Aquest enfocament, propi de la ciència econòmica, va impregnar, no solament l'alternativa històrica al capitalisme que va idear Karl Marx, sinó també l'evolució contemporània de les nostres societats. Ja sabem quin ha estat el resultat d'aquesta evolució: la crisi econòmica. Una crisi que no resoldrem si continuem persistint en la mateixa direcció. Si continuem reduint les relacions humanes a pur interès. No tot són, en la nostra vida, relacions materials i d'intercanvi. Tenim altres dimensions més enllà de l'interès. I no hi ha res més raonable que fer que aquestes altres dimensions humanes aflorin en societat (tot evitant, naturalment, tota discriminació per raó de creença).

Perdoneu que m'hagi estès en aquesta reflexió que em sembla capital. Oi més en aquests anys de crisi econòmica. Hi ha una visió de la democràcia que ens volia convertir en mers actors o víctimes de la raó econòmica. Per això la política, de dretes i d'esquerres, liberal o socialdemòcrata, està tan desconcertada i es mostra tan impotent davant

la crisi. La política s'ha dedicat a construir un tipus de societat que només podia compartir valors econòmics. Ara tots plegats estem prenent consciència que necessitàvem –necessitem– alguna cosa més per construir societats cohesionades i solidàries.

Ara comencem a descobrir que les nostres societats, per ser més humanes, cal que tinguin present el factor cultural, emotiu i transcendent de les religions. El component cristià, d'altra banda, no només és el tradicional d'aquest país, sinó que també és portador d'uns valors que ens han ajudat, com dèiem abans, a ser com som. Cap societat que desitgi mantenir la seva identitat extirpa quirúrgicament d'ella mateixa el component religiós, com s'ha fet a Catalunya. La llibertat absoluta de creença no implica que les creences es tornin invisibles, sinó que participin de la vida pública amb la màxima naturalitat, puix que expressen realitats socials profundes, històriques i arrelades.

Deia al començament, que la revifada de les processons de la setmana santa revela, d'una banda, la impotència de les ideologies i de la política, incapaces per elles soles de donar sentit a la vida social. Però he dit també que la revifada de les processons i altres ritus tradicionals revela una altra cosa interessant. I és aquesta: la tradició està tornant. La hipermodernitat la donava per morta i enterrada. Però la tradició ha tornat. Potser perquè el cultiu de la novetat, el veritable fetitxe del nostre temps, té menys impacte del que suposem. O perquè les noves generacions troben a faltar alguna cosa que no donen els smartphones, la música, el consum, el culte al cos o els viatges *lowcost*.

Ara bé, que la tradició torni, no vol dir que ho tingui fàcil. Ja és un tòpic afirmar que les noves generacions no poden accedir al tresor cultural que representen els vint segles de tradició judeocristiana. Molts professors se'n lamenten. La gran pintura occidental, la majoria dels pensadors més influents, els principals moviments de la història d'occident i els escriptors europeus més determinants no poden ser interpretats al marge de la nostra tradició religiosa. Seria estúpid, naturalment, culpar d'això als joves. En aquest punt, com en tants altres, l'explicació principal l'hem de donar als pares, pedagogs i propagandistes de les generacions nascudes entre els anys quaranta i setanta del segle passat. Vam conèixer la religió catòlica amb prou detall (certament: potser menys per estudi o lectura que per osmosi, és a dir, per contacte constant i forçós, per influència del clima imperant). I, en general, arribats a l'edat adulta, la vam eliminar de les nostres vides. Amb alegre radicalisme, amb impacient celeritat, incapaçs de distingir entre creença i cultura.

No tracto de fer judicis de valor. Tracto només de descriure com el corrent cultural més important i decisiu d'Occident va ser estroncat per aquestes generacions. De cop. Un arbre de dos mil anys d'història va ser abatut a cops de destrat, amb gran alegria. No faig judicis de valor. Tracto només de descriure com diverses generacions, estimulades per la gran ruptura cultural dels seixanta, es van dedicar a esborrar, a fer desaparèixer el camí per on, durant segles, havien circulat totes les visions del món en el nostre entorn europeu i mediterrani. Però potser ho hauria d'argumentar d'aquesta manera més asèptica: el fil de la religió es va esgotar quan va arribar el nostre temps.

Tot seguit, la vivència i l'interès per la tradició catòlica vam desembocar en l'aiguamoll de present: per una banda, s'ha produït entre els creients la tendència a radicalitzar-se, a tancar-se en petits búnquers, a aïllar-se de la societat.

I de l'altra, ha anat augmentant la bel·ligerància anticlerical, amb burles i crítiques constants. Una bel·ligerància ridícula si tenim en compte que, en aquest país, precisament per tot el que ara diem, el clericalisme fa dècades que va desaparèixer.

Ara bé, tallat l'arbre de dos mil anys, escapçada d'arrel la tradició cristiana, quin arbre nou ha sortit? N'ha crescut cap que faci més bona ombra per trobar repòs i descansar de les misèries de cada dia? N'han plantat cap que doni fruits més alimentosos per a l'esperit de la humanitat? Hi ha cap branca d'aquest nou arbre que, tallada a tronc, escalfi més als humans que no pas la religió perduda? Encara que les respostes ràpides i instintives ens parlarien, segur, dels boscos de plaer que han crescut, el fet és que la crisi del nostre temps, no és pas només econòmica, com dèiem abans. És una crisi moral. Els corrents ideològics que vam adoptar per substituir la religió abandonada s'han arruïnat en pocs anys. Durant unes dècades, alguns van substituir Déu per Marx; i la resurrecció de Crist per la revolució de les masses. Poc després, l'evidència es va fer enlluernadora: les masses no volien cap revolució sinó emplenar el carret a l'hipermercat, volien passar el Nadal a les Seychelles i la Setmana Santa a qualsevol platja xuclant els primers raigs de sol càlids o bé fent cua a qualsevol estació d'esquí. Conseqüentment, els que havien abandonat Crist per Marx, han acabat adorant els petits déus terrenals: els peus d'un futbolista, les llegendes d'una pàtria, les receptes d'un artista dels fogons.

Futbol, identitat política i gastronomia són els succedanis presents de la religió. Potser entusiasmen i inflamen els cors, però no els eleven. Malgrat les lligues i els tecs, malgrat les banderes, els cors de la gent d'avui tendeixen a arrossegar-se per terra.

Certament hi ha gent que no va substituir Déu per Marx, sinó que es van aventurar a la recerca d'experiències sensorials, substituint l'al·lucinació mística directament pels al·lucinògens, per les drogues. O pels seus equivalents farmacèutics: els ansiolítics, somnífers i tranquil·litzants que tanta gent pren avui dia, gent aclaparada per un desassossec que no saben explicar-se. En diem estrès, en diem malestar, en diem problemes psíquics, però la pregunta és, per què necessitem tantes drogues legals o il·legals si ja ens hem alliberat de la fosca tutela del Déu que ens reprimia?

Flotava també en l'ambient de la nostra generació, la fe en la ciència, com a divinitat que ens havia de treure dels mals que ens amenacen. Però avui també la ciència i la tècnica ens desconcerten: certament, han afavorit el progrés de la medicina i, en general, el coneixement del món; però aquest progrés també té un rostre fosquíssim, molt amenaçador: la destrucció irreparable del planeta.

No és estrany que la consciència de la buidor comenci a ser molt intensa. I des de la buidor, cada vegada són més els que es pregunten. Per què correm tan de pressa cap al no res? I també: no hauríem de tornar a refer el camí?

He començat el pregó donant-vos gràcies. Encara us n'he de donar més. Gràcies a les vostres vistoses i viscudes manifestacions de religiositat, estimats confreres de la setmana santa gironina, és possible visitar d'una manera espectacular, teatral, els espais públics de la Girona més coneguda i admirada. Travessats per imatges i

flames d'espelma, plens de pregàries i càntics, dominats per les excepcionals figures i colors dels manaies i els processionistes amb vestes, els nostres carrers i places tenen una presència encara més intensa i suggestiva. I això fa que molts veïns de la ciutat que marxarien, es quedin i que, per tant, es deixin interpel·lar per les evocacions religioses de què vosaltres sou portadors; i això fa, també, que molts visitants trobin motius encara més encantadors per visitar una ciutat amb fama certa de molt atractiva. Sense voler sou, per tant –no té sentit negar-ho– actors involuntaris d'un espectacle turístic gironí que crida l'atenció de molts visitants o residents.

Certament, aquest atractiu és criticat o burlat des de dos punts de vista antagònics que coincideixen en el mateix menyspreu. En efecte, sigui des d'una fe purista, que menysprea els aspectes tradicionals; sigui des del radical menyspreu de què parlàvem, es fa i s'ha fet crítica o burla de les processons de setmana santa. Uns i altres obliden que, gràcies a vosaltres, la ciutat troba la manera de recosir-se en forma de comunitat: en el nostre desfibrat teixit cívic, on sembla que cada individu és un estranger per al seu veí, la bellesa o el misteri dels vostres hàbits i dels vostres metalls, així com de les imatges religioses que acompanyeu, es converteixen en una suggestiva interpel·lació comunitària. Al voltant de la processó es teixeix comunitat.

Encara hi ha, però, un argument millor per defensar la teatralitat turística, l'escenografia barroca i festiva de les processons de la setmana santa. Un meu amic, el catedràtic de la UdG Albert Rossich, em va explicar fa anys que una professora de la Universitat de València va estudiar les processons amb carrosses, habituals durant el segle XVII en aquella ciutat. Organitzades jeràrquicament com totes les processos, primer l'arquebisbe i els clergues, després les autoritats, els diferents gremis, etcètera, la processó acabava amb la carrossa dels "homes que es disfressen de dona". Era la carrossa del que avui en diríem travestits, que també participaven de la processó i, per tant, quedaven incorporats al poble de Déu. Vull precisar que aquella processó estava dedicada a la Immaculada Concepció.

Durant els segles posteriors, l'Església ha tendit al puritanisme, a la severitat moral, i no li discutirem des d'aquí, aquest paper de guiatge, contrapès gairebé únic del diarreic relativisme moral del nostre temps. Però potser sí que li demanarem, a l'Església, que, precisament aprofitant la bigarrada barreja de la gent que participa de les processons de setmana santa, repregui aquell fil i aquella amplitud amorosa amb què, en temps passats, abraçava a creients de tota mena, classe i condició, fills tots plegats de la creació i membres del poble de Déu.

Tot això ho dic, només, per treure pressió ideològica i crítica a les manifestacions públiques de la setmana santa, que permeten fer-se tantes preguntes i que em suggereixen totes les respostes que he anat donant. Deixeu-me, per tant, que insisteixi en l'agraïment per fer-ho possible. Sé que molts rebutjareu l'agraïment i pensareu: jo faig el que faig perquè hi crec molt, perquè necessito fer-ho, no m'ho han d'agrair. Sé que d'altres pensareu: no necessito que em donin les gràcies, jo ho faig per mantenir una tradició que m'honora, una tradició que ja em ve dels pares o dels avis; o que em ve de la infància, que, com deia el poeta Rilke, és la pàtria autèntica.

També sé que hi ha qui rebutjarà el meu agraïment per una raó encara més íntima. Sou molts els que participeu a la processó amb el cap velat amb una vesta: amb voluntat explícita d'anonimat, conscients que el vostre compromís

no és tant amb la ciutat i amb els seus veïns, i encara menys amb els visitants o turistes, sinó amb els subjectes principals de les vostres creences: Jesucrist i la seva mare adolorida.

I és que, no ens n'oblidéssim, la setmana santa és el relat del dolor d'aquest Jesucrist, el Déu fet home. Té sentit parlar del dolor, o explicitar en processó, en un món on el dolor és el gran protagonista? El dolor dels malats que, com el nostre bisbe Francesc, passen o han passat dies de patiment constant a les habitacions dels famèlics. El dolor físic i moral de les dones apallissades. El dolor depriment de la gent que no té feina. El dolor angoixant de les famílies que s'han quedat sense recursos. El dolor tirànic dels que s'han perdut pel camí de les drogues. El dolor imprecís i constant dels que no saben on van. Dolor i més dolor. Ens en sobra.

Què n'hem de pensar del dolor d'aquell jove de trenta tres anys, Jesús? Apallissat, flagel·lat, torturat, vexat, crucificat. Que era només un anunci del fracàs inevitable que ens esperava a tots nosaltres? Segons la tradició cristiana, el dolor de Jesús té un doble sentit. D'una banda, recordem-ho, és el dolor d'un Déu que, si hagués volgut, hauria pogut alliberar-se'n. Déu comparteix el dolor del món i se'l fa seu. Però el seu dolor és sobretot portador d'esperança. L'esperança en la resurrecció de la carn i la vida perdurable. La setmana santa, tràgica i sofrent, culmina en l'esclat feliç de la resurrecció de Jesús i en la promesa d'una altra vida després de la mort per a tota l'adolorida humanitat.

Per a la mentalitat escèptica del nostre temps, aquesta promesa d'esperança, malgrat que seria tan dolça, és la més difícil de pair. No en diré res, per pudor. Ja en parlen els que hi entenen. Jo, que sóc de lletres, em limitaré a apuntar què en pensava Goethe, l'escriptor més importants de la il·lustració europea:

“Potser el nostre destí s'assembla al d'un arbre fruíter durant l'hivern, qui pensaria que aquelles branques tornaran a verdejar i florir? I, tanmateix, ho esperem. Sabem que serà així”.

Goethe no era un il·lús, però, creia que, enmig dels dolors i els malestars dels humans, sempre hi ha l'esperança d'una nova primavera.

Gràcies per escoltar-me.

Girona, 25.03.2013

- 1.- Viacrucis
- 2.- Diumenge de Rams
- 3.- Divendres Sant al matí
- 4.- Sortida Sant Enterrament
- 5.- Confraria Sant Honorat
- 6.- Confraria El Silenci
- 7.- Confraria Santa Faç
- 8.- Confraria Mare de Déu dels Dolors
- 9.- Pujada Catedral Junta de Confaries
- 10.- Creu Confraria Puríssima Sang
- 11.- Catedral Vetlla Pasqual

Col·laboracions

En acabar l'any de la Fe, el sant Pare, el papa Francesc, ens va regalar la seva Exhortació Apostòlica *Evangelii Gaudium* (L'Alegria de l'Evangelí). Una crida a renovar-nos i a viure amb joia la nostra fe, per fer-la creïble per a tots els qui veuen el nostre testimoniatge.

La seva lectura, per poc que sintonitzem amb el que el sant Pare ens hi diu, ens crea una actitud vital que ens fa sentir més animosos. Dóna coratge, invita a la joia, enforteix la fe i l'esperança.

Ara que som a les envistes de la celebració anual dels dies sants, això m'ha fet reflexionar sobre el contrast evident que hi pot haver entre aquesta experiència joiosa de la fe, suscitada per l'escrit papal i el clima seriós i tristoi que solem donar a les nostres manifestacions quaresmals i de la Setmana Santa.

És ben cert que el nostre món i sobretot el nostre entorn immediat no està per massa alegries –crisi, desnonaments, conflictes, desavinences,...–, però també és veritat que des de la fe cristiana les coses es poden veure d'un altre color. Precisament per això m'ha semblat molt oportú subratllar enguany un paràgraf de la *Evangelii Gaudium*, que pot il·luminar aquest contrast:

“Algunes persones no es donen a la missió, perquè creuen que res no pot canviar i llavors per a ells és inútil esforçar-se. Pensen així: «Per què em privaré de les meves comoditats i plaers si no veuré cap resultat important?». Amb aquesta actitud es torna impossible ser missioners. Aquesta actitud és precisament una excusa maligna per quedar-se tancats en la comoditat, la fluixedat, la tristesa insatisfeta, el buit egoista. Es tracta d'una actitud autodestructiva perquè «l'home no pot viure sense esperança: la seva vida, condemnada a la insignificança, es tornaria insuportable». (II Assemblea especial per a Europa del Sínode dels Bisbes, Missatge final, 1) Si pensem que les coses no canviaran, recordem que Jesucrist ha triomfat sobre el pecat i la mort i està ple de poder. Jesucrist veritablement viu. D'una altra manera, «si Crist no va ressuscitar, la nostra predicació està buida» (1Co 15,14). L'Evangelí ens relata que quan els primers deixebles van sortir a predicar, «el Senyor col·laborava amb ells i confirmava la Paraula» (Mc 16,20). Això també succeeix avui. Se'ns invita a descobrir-lo, a viure'l. Crist ressuscitat i gloriós és la font profunda de la nostra esperança, i no ens faltarà el seu ajut per complir la missió que ens encomana.” (EG, 275)

No és inútil esforçar-se. No és inútil acostar-se a tota mena de perifèries. Potser no palparem resultats, però el Crist vivent, ressuscitat, s'haurà fet present en les nostres vides i en les vides d'aquells a qui ens hem acostat.

La contemplació de la Creu, la visió del rostre sofrent de la Mare de Déu dels Dolors, l'espectacle ignominiós de la crucifixió, la desfilada dels diversos passos, encara que siguin imatges de passió, no són reclams vers la tristesa, ni tan sols, només, invitació a la compassió. No. Volen i han de ser esperons que ens remoguin l'entranya més profunda del mal, present en el nostre món i en nosaltres mateixos, per transformar-lo en bé, i fins i tot en bellesa i alegria. Sempre comptant amb l'extraordinari poder del Senyor, vivent i ressuscitat.

Per això la litúrgia quaresmal i de la Setmana Santa culmina amb la jiosa festa de Pasqua. Perquè el mal, el dolor i la mort han estat vençuts. Veritablement l'Evangeli és un evangeli de goig. Una Bona nova que porta alegria. Una perla preciosa, un tresor valuósíssim, que si el sabem copsar, ens omple d'esperança i ens converteix en apòstols i missioners d'aquella alegria que ningú no ens podrà prendre.

Al final de l'exhortació apostòlica *Evangelii Gaudium* el papa Francesc adreça una pregària a la Mare de Déu. Que aquest breu fragment que tot seguit transcriu us serveixi d'oració per aquests dies sants i durant tota la Pasqua.

*Vós, Maria, que vau estar plantada davant la creu
amb una fe indestructible
i vau rebre l'alegre consol de la resurrecció,
vau recollir als deixebles en l'espera de l'Esperit
perquè nasqués l'Església evangelitzadora.
Aconseguiu-nos ara un nou ardor de ressuscitats
per portar a tots l'Evangeli de la vida que venç a la mort.
Doneu-nos la santa audàcia de buscar nous camins
perquè arribi a tots el do de la bellesa que no s'apaga.*

Joan Baburés i Noguer

Consiliari de la Junta de Confraries

Quedi clar per endavant que escric aquestes ratlles pensant només en el nostre país. És ben possible que en altres terres hi hagi altres guerres.

Venim d'un estat confessional, catòlic i unitari. Això vol dir que abans del 1978, aquí només va tenir carta oficial la religió catòlica. Per a les altres confessions cristianes i per a les altres religions (judaisme, islamisme) hi havia mera tolerància. Recordo això perquè el contrast amb la situació actual és molt viu. Avui no hi ha infant a Catalunya que no visqui immers en un clima on la diversitat de confessions és evident i normal.

Venim també d'una societat uniforme: model únic de família, de codis ètics i socials. És cert que la

uniformitat oficial no va poder matar la diversitat real que pul·lulava per sota. Avui les situacions familiars són de tots els tipus possibles, inclosos els matrimonis gais.

En les maneres preconstitucionals de viure la fe hi havia elements que una consciència cristiana recta no podia admetre sense contradicció. Una purificació crítica d'aquests elements era ineludible. Aquest fou el paper i el resultat del Concili Vaticà II a casa nostra: deixar anar la faramalla del nacional-catolicisme i iniciar el retorn a l'essencial.

Tots els qui vam accedir a la fe en aquell món i l'hem conservada no hem de lamentar la caiguda

dels elements que no tenien res a veure amb la fe, per això mateix, eren prescindibles. La fe és fe en Déu i camí cap a Déu. La fe es mou en el món de la llibertat. Llibertat de Déu de conferir la gràcia de la fe, llibertat de l'home per respondre-hi.

Després d'algunes fases d'adaptació especialment crítiques, que alguns creients potser hauran viscut amb dolor, i en un moment en què la indiferència ha guanyat posicions a la bel·ligerància antireligiosa activa, ens hem d'acostumar a la pluralitat de maneres de viure la fe, d'acord amb pressupòsits culturals variables. Els moviments especialitzats d'apostolat fa temps que busquen formes d'anunciar i fomentar la fe en ambients molt diferents els uns del altres. És gairebé segur que la diversitat de formes de viure no parará de créixer. Comença d'ésser significatiu el nombre de nens, nenes i joves d'ambdós sexes no batejats. Creixen les famílies monoparentals, hi ha matrimonis gais que adopten, les mares amb fills sense home. Aquests fenòmens passaran les seves proves: n'hi ha que quedaran, n'hi ha que prosperaran poc o no gaire. En tot cas, la varietat és assegurada.

Crec que és un bon moment per a recordar la paràbola del sembrador, una reflexió molt profunda sobre les possibilitats de l'espècie humana. Per començar, al món hi ha de tot: la terra endurida del camí, impermeable a la llavor; la terra pedregosa i carregada de romagueres, que ofeguen la llavor;

i les terres que van de la qualitat més magra fins a la més alta. En el món descrit per la paràbola, el rendiment va del zero total al cent per cent. L'essencial de la paràbola és adonar-se que tant el camí, com la terra pedregosa i carregada de romagueres i les terres de qualitats diferents, tot recau dins el cercle de Regne. No hi ha res que en quedi fora. El món diví («el Regne de Déu») es fa present i manifesta la seva gràcia pertot, fins en els ambients més contraris, hostils i impossibles.

Al capdavall és el Déu que escampa la llavor amb una generositat sense cap recança el qui jutjarà i reconeixerà els graus del rendiment de la fe en cada sector del camp. En un temps on domina la pluralitat, en una societat amb formes distintes de viure, la vivència plural de la fe és l'única possible. Potser l'enquesta que el papa Francesc ha impulsat va per aquest camí. I ja abans de l'enquesta la paràbola ens interpel·lava directament almenys en dos aspectes: primer, perquè anuncia que la diversitat de respostes a la fe és estructural en el «Regne»; i segon, perquè commina els creients a examinar la qualitat de la resposta que cadascú dona, la generositat amb què deixem créixer la llavor.

Jaume De Puig i Oliver

La secció del Centre d'Estudis de la Setmana Santa (CESS) d'enguany aporta dos articles d'allò més interessants. El primer, escrit per la Sra. Vanessa Martín Nicolás porta per títol: "Les confraries de la Sang de Crist a Catalunya: fraternitat, caritat i devoció a principis de l'Edat Moderna". El segon és original del Sr. Salvador Garcia-Arbós i es titula: "Divendres dels Dolors a Besalú, Divendres Sant a Girona". Una i altra col·laboració enriqueixen el gruix d'articles i reflexions que any rere any el CESS incorpora al programa de la Junta de Confraries.

Així doncs, mitjançant la lectura de la col·laboració de la Sra. Vanessa Martín ens adonem que tenim al nostre abast un estudi molt consistent i acurat de les confraries de la Sang en un període molt determinat que el podem relacionar amb el treball acadèmic que ella mateixa va presentar l'any 2013 a la Universitat de Barcelona i que duia per títol: "Els misteris de Setmana Santa de l'Arxiconfraria de la Puríssima Sang de Barcelona (S. XVI-XIX): anàlisi documental i material". En quant a la col·laboració que ens ofereix el Sr. Salvador Garcia-Arbós, més enllà de la seva refinada composició literària que a més l'ha escrita un autor gironí de reconegut prestigi, en destaquem abastament el seu compromís actiu i participatiu amb la cultura popular i a més cal tenir en compte que és membre de la Junta de la Venerable Congregació dels Dolors de Besalú.

És en l'amable context de la tradició i els costums populars i de l'espiritualitat de la Setmana Santa que el CESS de Girona es vol mantenir ferm en aportar el seu concret anàlisi a partir dels seus col·laboradors i en donar a conèixer reflexions des de diferents punts de vista tant en el fenomen de la religiositat popular com en el d'una manera molt concreta de viure la Fe.

Ramon Muntada i Artiles
Director del CESS Girona

Les confraries penitencials, conegudes com a confraries de Setmana Santa o de Passió, són associacions de fidels que reten culte a la Passió i Mort de Jesucrist i la imitació dels seus dolors mitjançant penitència pública. Apareixen arreu d'Europa a finals de l'Edat Mitjana i són el resultat d'una relació de fets que se succeeixen a partir del segle XIII.

La interpretació humana de Jesucrist, potenciada per dos dels principals ordes mendicants (dominics i franciscans), les anomenades "Ordo de Penitentia" italianes i els grans desastres europeus de finals de l'Edat Mitjana (pestes, Guerra dels Cent Anys, etc.), a grans trets, transformen la psicologia col·lectiva i marquen l'inici d'una creixent celebració de la Setmana Santa, que fa que el culte a Crist en la seva Passió es vegi reflectit també en els serveis litúrgics¹. Hi ha tres fenòmens, independents entre ells, que destaquen sobre els altres i són els que acaben de posar les bases de l'aparició d'aquestes confraries: el culte a la Vera Creu en el seu sentit passionari, la devoció a la preciosíssima Sang de Crist i el moviment dels disciplinants i flagel·lants, amb la figura de Sant Vicenç Ferrer al capdavant.

Aquestes confraries penitencials prenen força i es desenvolupen a partir de mitjan segle XVI, sobre tot després del Concili de Trento (1545-1563). A la Corona d'Aragó ho faran sota l'advocació de la Preciosíssima Sang de Crist i a Castella i Andalusia com a confraries de la Vera Creu². Un dels primers exemples documentats el trobem a la ciutat de Barcelona. L'Arxiconfraria de la Puríssima Sang de Nostre Senyor Jesucrist, fundada al voltant del 1536, serà el punt d'irradiació d'altres confraries de la Sang a la resta del territori³, primer a ciutats capitals, com Tarragona (1545) o Girona (1566), i després a d'altres pobles i ciutats de tot el país, com Reus (1579), la Selva del Camp (1599), Mataró (1605), etc.

Tenen una doble finalitat: fer aportacions al culte diví, sobretot amb l'organització de la processó de Setmana Santa, i exercir una activitat assistencial, interna amb els propis confreres i externa. Moltes d'aquestes confraries centraven aquesta activitat benèfica en l'atenció als malalts i la caritat dels pobres. L'Arxiconfraria de la Sang de Barcelona, en concret, va focalitzar l'ajut en els condemnats a mort, acompanyant-los espiritualment i assistint a totes les execucions públiques de la ciutat amb el Sant Crist de la Sang.

¹ SÁNCHEZ HERRERO, J. [1987] "Las cofradías de Semana Santa durante la Modernidad. Siglos XVI a XVIII" a *Actas del I Congreso Nacional de Cofradías de Semana Santa*. Zamora: Diputación Provincial de Zamora, Patronato de Turismo, 1987, pàg. 27-68.

² NAVARRO ESPINACH, G. [2006] "Las cofradías de la Vera Cruz y de la Sangre en la Corona de Aragón (siglos XIV – XVI), a *Anuario de Estudios Medievales*, 36/2, julio-diciembre 2006, pàg. 583-611.

³ Caldria saber si la dada aportada per Eugene Cortade sobre la fundació de la Confraria de la Sang de Perpinyà, l'any 1534, es recolza en una base documental. Vid. CORTADE, E. [1992] "Las cofradías de la Pasión en el Rosellón Catalán", a *Actas del I Congreso Internacional de Cofradías de la Santa Vera Cruz*. Sevilla: Centro de Estudios de la Universidad Pontificia, 1992, pàg. 307

CONFRARIES DE LA SANG DE CRIST A CATALUNYA:

Fraternitat, caritat i devoció a principis de l'Edat Moderna

PROGRAMA 2014

El model de confraria penitencial evoluciona amb el temps i cada vegada és més complex. A mesura que els misteris fan aparició en la processó i la desfilada és més extensa i sumptuosa, es creen germandats filials que tenen cura d'aquests passos. Els gremis, la vida religiosa i civil dels quals era indestriable, utilitzaran la pròpia confraria gremial dedicada al sant patró per gestionar, entre d'altres coses, la participació en aquestes activitats religioses.

L'essència d'aquestes institucions es mantindrà, al llarg dels anys, com a entitats dependents de l'Església que engloben diferents estaments socials, que participen d'una religiositat comuna i que constitueixen un dels pocs mitjans que té el poble de participar activament en la societat; es reuniran per realitzar activitats de fraternitat, caritat i devoció.

La confraria imbrica allò devot amb allò lúdic, convertint l'àmbit de la parròquia en centre neuràlgic de la ciutat del moment.

Vanessa Martín Nicolás

Historiadora de l'Art, productora cultural i col·laboradora de l'Arxiu de Santa Maria del Pi.

⁴ A la processó de Barcelona tenim el primer misteri documentat, sense tenir en compte el Sant Crist de la Sang (1545), el 1576 i es multipliquen a partir de la dècada de 1590 i durant el primer quart del segle XVII.

⁵ ARIAS DE SAAVEDRA, I; LÓPEZ-GUADALUPE, M.L. [2002] *La represión de la religiosidad popular. Crítica y acción contra las cofradías en la España del siglo XVIII*. Granada: Editorial Universidad de Granada, 2002, pp. 120-123.

DIVENDRES DELS DOLORS A BESALÚ, DIVENDRES SANT A GIRONA

PROGRAMA 2014

Conec bé les processons de Besalú i de Girona. La de Besalú, des de dins, perquè en sóc fill, a més de pertànyer a la junta de la Venerable Congregació dels Dolors. La fem el Divendres de Dolors, dia culminant de la Setmana de Passió, i que a Besalú, per la significació que té, ha estat escollida com a festa local. En canvi, la del Sant Enterrament de Girona, el Divendres Sant, dia central de la Setmana Santa i festiu a tot el món cristià, la conec com a espectador i com a periodista.

Objectivament, conec més bé la de Girona perquè, forçat per l'interès informatiu, l'he seguida des dels seus grans escenaris: les escales de la Catedral, la plaça del Vi, els Quatre Cantons, la baixada de Sant Feliu, etc. La de Besalú l'he hagut de veure sempre com a actor, des de dins, durant els trenta anys d'Estaferm, i en els darrers anys darrere el pas de la Maredeu, amb altres membres de la junta.

De diferències n'hi ha moltes, especialment de dimensió. Per començar, a Besalú els Dolors no és una processó, sinó una festa que conclou un Quinari, una setmana d'activitats especialment religioses, però també culturals. El dia dels Dolors al migdia hi ha un ofici solemne i un passant fins a cal nou prior, on el seu predecessor li lliurarà el penó. A la tarda, hi ha la conclusió del Quinari i l'entrada i sortida de congregants, seguint l'ordenament de la regla dels Servites. Al vespre hi ha la processó, en la qual la majoria de representacions de la Passió són passos vivents, tot i que el pas central és una escultura de la Mare de Déu dels Dolors, atribuïda a Ramon Amadeu. En canvi, a Girona, el pas de la Maredeu dels Dolors és un dels catorze que passegen les dotze confraries, integrants totes de la junta organitzadora de la processó. A Besalú, la Congregació dels Dolors, Terç d'Orde, seglars que viuen i fan els vots per viure vinculats, en aquest cas, a l'Orde dels Servites, és l'organitzadora dels actes del Quinari dels Dolors, que s'estenen de dilluns a divendres, diada festiva a la Vila Comtal, amb la processó nocturna. Voldria ressaltar que a la Junta de Confraries de Girona, la de la Mare de Déu dels Dolors, com a Besalú, és una Congregació, a la qual ens sentim molt a prop.

L'altra diferència és de concepte. La processó de Girona és concebuda més com un espectacle, amb grups de membres de les confraries, que desfilen, i uns espectadors, un públic passiu o contemplatiu, a banda i banda de carrer. Tot i que a Besalú també hi ha públic, la processó no es limita als devots d'aquesta representació religiosa de la Passió, doncs el poble, segueix, desfilant al costat dels passos, per acompanyar-los amb la llum de candeles, ciris o atxes.

Tanmateix, tot i la manca d'aquella interacció o participació que encara es viu en les processons dels Dolors, a Girona hi ha comunió de fons. Vint anys enrere hauria dit que a Girona la gent només volia

DIVENDRES DELS DOLORS A BESALÚ, DIVENDRES SANT A GIRONA

PROGRAMA 2014

veure la processó, però passar de llarg, de passar-ne, probablement perquè sortíem d'una època de massa obligacions i tothom tenia una necessitat de rebel·lar-se d'un passat sense llibertat, en què fins i tot la fe era imposada i semblava que la religiositat es vivia tot l'any. Aleshores, els Manaies de Girona, el maniple més marcial del país, era l'atractiu únic d'aquelles processons.

Ara la febrada de la fe potser dura aquests dies, però és espontània i lliure, sense impositcions. Hi ha guanyat tothom: la processó té una forma de participació passiva, però consolidada.

Hi ha una última diferència: a Besalú tenim dos maniples d'armats. Els Manaies i els Estaferms. Respecte als manaies, tenim molts deutes amb Girona: van ser recuperats i equipats gràcies a la Confraria de Jesús Crucificat, i som deutors d'una de les dues partitures interpretades pels pífres dels romans besaluencs. Els Estaferms som un cos especial, d'escorta del pas de la Mare de Déu, per la qual cosa uns piquen la llança amb la mà dreta i els altres amb l'esquerra, perquè, per res del món, ningú no toqués la MaredeDéu; ara com que hi ha tanta gent a la processó, el cos dels estaferms tanquen la comitiva. Veig a venir que a Girona us emmirallareu amb Besalú i acabareu tenint dos cossos, uns amb un aire i una retirada als nostres Estaferms. Al davant els insuperables Manaies de Girona i al darrere els pagesívols Manaies de Sant Daniel.

Salvador Garcia-Arbós

Periodista, escriptor i membre de la Junta de la Venerable Congregació dels Dolors de Besalú

**Les nostres
Confraries**

Tot recordant al Sr. FRANCESC X. ALBERCH COMAS Fa 30 anys... Una baula de la història de la Confraria de Jesús i els Nens

El 15 de març d'enguany, el Sr. Francesc Xavier Alberch i Comas ens ha deixat. Que el Senyor li doni el repòs etern i que la llum perpètua l'il·lumini. Que descansi en pau. Restarà sempre viu en el nostre record.

Ens situem a mitjans de l'any 1983. El Sr. Francesc Xavier Alberch presidia la Confraria de Jesús i els Nens i n'era el seu representant a la Junta de Confraries de Setmana Santa de Girona, des de feia molts anys. La participació de la Confraria en la Processó, en aquells darrers temps, havia estat només simbòlica, i el seu President volia aconseguir un canvi radical.

El Sr. Alberch s'apassionava amb les coses que feia i transmetia el seu entusiasme amb un discurs fluid i ràpid. Era capaç d'engrescar a qualsevol. Patia tot veient que la Confraria havia perdut l'impuls que l'havia caracteritzada.

De fet, la Confraria de Jesús i els Nens no era la única que es trobava en aquella situació. A finals dels anys setanta i principis dels vuitanta del segle passat, diverses confraries de la Setmana Santa de Girona passaven per una crisi. Algunes d'aquestes havien deixat de participar en la Processó del Sant Enterrament. D'altres ho feien amb la mínima expressió, gairebé sense confreres. En

algun cas, alguna confraria més forta es feia càrrec de portar el Pas d'una altra Confraria a la Processó.

Malgrat aquests moments difícils, a Girona es va mantenir la Processó del Sant Enterrament, del Divendres Sant i, poc a poc, va anar naixent un desig d'impulsar el ressorgiment de les confraries que estaven apagades, animant a antics confreres i a col·lectius que podien engrescar-s'hi.

Ja fa trenta anys, però mantinc un record viu. A més, he trobat unes anotacions que vaig fer aleshores i que m'han ajudat a reconstruir aquell trosset de la història de la Confraria de Jesús i els Nens. Ja havien passat uns quants anys des de la seva fundació (1956) i, des dels fets a què faig referència, fins avui, ja han passat trenta anys.

Davant d'aquesta situació, el Sr. Alberch es va posar en contacte amb Mossèn Martirià Brunsó i Verdagner, amb qui tenia bona amistat i de qui coneixia l'extensíssima xarxa d'amics, col·laboradors, coneguts i saludats. M'atreviria a dir que en aquells moments era difícil trobar algú de Girona que no conegués aquell estimat capellà, fill de Banyoles, amb la seva sotana, barret i sabatilles negres, i que no l'hagués vist caminant, a tota velocitat,

pels carrers de Girona, per dur a terme alguna de les seves innumbrables visites, actes apostòlics i litúrgics, administració de Sagraments i gestions diverses.

Mossèn Martirià col·laborava estretament amb el Patronat de la Joventut de Sant Pere Claver. De fet, podem afirmar que n'era l'ànima, l'assessor religiós i l'inesgotable animador, i hi trasmetia tota la seva energia i doctrina.

Quan el Sr. Alberch, amb tota la seva empenta i capacitat de convicció, féu el seu plantejament a Mn. Martirià, va trobar una resposta ben favorable i la garantia de ser acollit pel Patronat. Jo els coneixia molt bé a tots dos, i em van enganxar de seguida. Em van proposar ser vicepresident de la Confraria. De fet, la coneixença i amistat amb el Sr. Alberch em venia d'uns anys abans, des que ens havia presentat el propi Mn. Martirià, i he tingut el goig de mantenir-la fins als seus darrers dies. Al mateix temps, en aquells moments, jo

també col·laborava en el Patronat, juntament amb en Josep Maria Busquets, qui, l'any 1985 també s'afegiria a la Confraria, juntament amb en Jesús Voz i en Xavier Felipe. Poc després s'hi va afegir la Maria Carme Garcia-Caballero.

El Divendres Sant de 1984 s'esqueia el 20 d'abril. Hi havia poc temps, però tot va fer-se amb gran agilitat. Mn. Martirià va engrescar en Salvador Muñoz dels Xics de Sarrià de Dalt. La Carme Ramió i la seva mare van tallar i cosir vestes, amb d'altres col·laboradores, sense descans... La Maria Teixidor seguia compromesa a dur el Penó, com

havia fet els darrers anys, en els quals era l'única presència de la Confraria a la Processó. El Sr. Alberch enllestia el Pas, que portava anys en un magatzem de la seva empresa, i posava la seva casa del carrer de la Rutlla a disposició de la Confraria per tot el que convingués. La Pilar Gutierrez també col·laborava i es preparava, amb la Carme Ramió, per fer d'arregladores en la propera participació a la Processó.

Entre els nens i nenes del Patronat i d'altres amics, i els Xics de Sarrià, van sortir 62 vestes, amb vestit nou, a la Processó, acompanyant el Pas i el Penó. S'havia fet el primer pas d'un llarg camí amb un èxit molt notable. Els confreres de Jesús i els Nens tornaven a ser presents a la Processó del Divendres Sant. El Sr. Alberch se sentia extraordinàriament satisfet.

A partir d'aquell moment calia empènyer el nou projecte: la Confraria iniciava una nova etapa. Van començar tot

un seguit de reunions a casa del Sr. Alberch, de Mn. Martirià, al Patronat, al despatx del Sr. Jordi Girbau, Tresorer molt implicat amb la Confraria, al Bisbat, amb qui aleshores era Vicari General, Mn. Xavier Xutglà, i amb el Bisbe, Mons. Jaume Camprodon. No va ser fàcil. Va caldre convèncer molta gent i esvair reticències. A alguns els costava veure encertada la idea de fer reeixir una confraria i creien millor esmerçar esforços en altres iniciatives. D'altres pensaven que algunes confraries podien ser absorbides per les que es mantenien vives, i fer-se càrrec del Pas. No faltava qui creia que tot plegat acabaria fonent-se i que confraries i processons passarien a ser un record del passat. Conservo l'extracte d'algunes converses, reunions, visites al Bisbat i trucades telefòniques que posen de manifest situacions ben complicades, confusions entre els conceptes d'entitat cultural i entitat religiosa, dubtes sobre si calia fer uns nous estatuts... Tot va acabar bé.

De cares a la Setmana Santa de 1985, la nova Confraria es consolidava. Vam organitzar la primera convivència per a nens i joves, al monestir de Santa Caterina de Siena, de les Beates, amb l'ànim de preparar molt bé a tots els qui volguessin assistir a la Processó, donant sentit a aquesta participació. Des d'aleshores hem anant donant continuïtat a les convivències, canviant la forma i les activitats que s'hi realitzen, però mantenint el mateix esperit.

Aquell mateix any, vam filmar una petita pel·lícula de l'entrada de Jesús a Jerusalem, escena que es recull

en el bonic Pas de la Confraria, amb una bona colla de confreres actors i una burra que també féu un bon paper.

La història ha anat continuant. La Confraria ha crescut i ha pogut comptar amb la col·laboració de moltes altres persones. Avui hem parlat d'una baula de la cadena. N'hi ha moltes més. Caldrà aprofitar nous escrits per anar fent memòria dels esdeveniments i les anècdotes que ha anat vivint la Confraria. És bonic recordar el Sr. Alberch i totes aquelles persones que han fet tant per la Confraria. Hem parlat d'algunes. Altres van incorporar-se més tard. Algunes ens han deixat i d'altres encara són puntals ben forts del dia a dia.

Josep Maria Nogué i Regàs

President de la Confraria de Jesús i els Nens

Confraria de Jesús i el Nens de Girona Setmana Santa 2014

ACTIVITATS

1.- Per als joves d'ESO i Batxillerat:

- Dilluns Sant (14 abril): gimcana pel Barri Vell de Girona.
- Dimarts i Dimecres Sant (15 i 16 d'abril): bicicletada des de Girona fins al mar (Gola del Ter), seguint el curs del riu Ter i dormint a Sant Jordi Desvalls.
- Divendres Sant (18 d'abril): Participació a la processó del Sant Enterrament i xocolatada en acabar.

2.- Per als nens/nenes de primària (primer a sisè):

- Dilluns Sant (14 abril): gimcana pel Barri Vell de Girona.
- Dimarts Sant (15 d'abril): casal de Setmana Santa a la rectoria de Sant Jordi Desvalls
- Divendres Sant (18 d'abril): Participació a la processó del Sant Enterrament i xocolatada en acabar.

Aquestes activitats formen part de la programació anual, que inclou una ruta a peu a l'estiu (tres dies) i la convivència de Nadal. L'objectiu d'aquestes activitats és aportar una experiència personal de vida cristiana, d'amistat, d'alegria i d'acolliment. Actualment som un grup d'uns trenta nois/noies, monitors universitaris, i alguns pares i mares dels joves participants, que actuen com a animadors de les activitats. Aquestes són "low-cost" i estan obertes a tothom.

Per Informació i inscripcions cal contactar amb:

- Xavier Felipe (tel. 629329902, xavierf68@gmail.com)
- Secretaria de la Confraria: confrariadejesusielnens@gmail.com

VISITA INTERCANVI A PALMA DE MALLORCA

Era l'any passat quan l'Agustí Amaya i la seva esposa visitaven Palma de Mallorca, a les Illes Balears. Prèviament, ja hi havia hagut un contacte amb els confreres de la Santa Faç de l'Illa i, veus ací, que la cordialitat i la bona entesa disposaren "posar fil a l'agulla" per començar a prodigar un itinerari i conèixer uns dels altres.

En un ambient de germanor i engrescats per l'entesa, es feren els plans pertinents perquè la Confraria de Girona assistís a la Processó de Palma. Això sí, només una petita representació que pogués portar a aquelles terres, de dins la Mediterrània, el penó, les vestes i tota la indumentària, així com els signes que identifiquen la Confraria i la fan viva, des de fa un munt d'anys.

Els confreres arribaran en plena Setmana Santa per desfilar entre els germans de la Santa Faç de Palma. Malgrat aquesta visita, seran a temps per retornar i prendre part a la tradicional sortida del Divendres Sant a la ciutat de Girona, juntament amb la resta de confreres que hauran tingut cura de disposar tots els detalls per a la processó del Sant Enterrament sense la supervisió del seu president, el Sr. Agustí, que anirà a fer l'honor a Mallorca, al costat del President de la Confraria de "Ses illes".

La gestió d'aquest projecte d'aproximació va més enllà d'una desfilada a la processó de Palma: el més

important és la germanor i l'amistat que ens uneix per enriquir-nos mútuament i obrir nous punts de mira per anar-nos actualitzant de mica en mica.

Des de l'any 1999 que es treballava per materialitzar aquesta visita i en aquest moment, doncs, ja serà una realitat que ens esperona a tots plegats. Viurem les experiències i ens sentirem molt contents d'haver transportat enllà el que va esdevenir aquí per primera vegada i el Grup de persones que formen l'acompanyament del pas i que viu i sent la Processó de Girona com a seva, se sentiran plenament realitzats al compartir el missatge que faran arribar als nostres visitants.

**La Junta
Confraria de la Santa Faç**

EL CAMÍ DE LES CREUS

Quan s'acosta la Quaresma totes les confraries de Girona es posen en marxa per organitzar un munt d'activitats obertes a tots els ciutadans que vulguin participar-hi i gaudir-ne.

El Viacrucis n'és una d'elles i, aleshores, tot un grup de confreres amb la logística pertinent, unes setmanes abans que comenci el Viacrucis, pugem a l'església del Calvari per fer una bona neteja i rentar-li la cara.

Al voltant de les dates de la Setmana Santa ens apropem al camí del Calvari per fer una pregària comunitària per commemorar la mort de Jesús. S'hi apropen ciutadans de totes les edats d'arreu de la província. A peu, amb vehicles particulars o amb el tren turístic que l'Ajuntament de la ciutat posa a disposició de les confraries per acostar-nos al barri de Torre Gironella.

Fa il·lusió la participació i l'acollida que té, any

rere any, el Viacrucis. Aquest camí oblidat, on hi trobem les primeres capelletes al mig de la civilització de les cases veïnals. Però quan tots plegats ens concentrem en la pregària i els cants, tens la sensació que has traspassat el llindar d'un portal ple de pau i serenor.

El recolliment fa que no pensis en tu mateix, et transporta en una espiritualitat especial pensant en totes aquelles persones que tenen dificultats: un conflicte

bè·lic, un familiar o un amic sense feina, un malalt, un fill que necessita més l'atenció que un altre, o també alguna alegria, una satisfacció, el pensar en els altres et transforma en un ciutadà del Món.

Al camí, les capelletes i les persones fan un conglomerat plàstic sensacional. A vegades et sorprenen manifestacions alienes a la nostra comitiva de pregària: dins les capelletes vas trobant, de tant en tant, algun ramet de flors sec o tendre enfilat a la reixa, de persones que han deixat l'empremta de la seva devoció.

Poc a poc vas deixant enrere els carrers costeruts del barri de Torre Gironella, seguint les petites construccions on hi ha la història representada de la Passió de Crist, un dels esdeveniments Cristianes més important des de fa més de 2000 anys, les rajoles d'esgrafiats insignificants i senzilles de colors pà·l·lids i suaus donen força a la nostra espiritualitat, en un indret envoltat d'oliveres. Tot plegat és un escenari extraordinari per recordar l'hort de Getzemaní, encaixant les darreres peces d'un relat històric.

La història de les civilitzacions és sàvia i, fins i tot, podríem dir repetitiva perquè vèiem, en diferents etapes de generacions passades i les nostres pròpies, que la creu es va repetint dins de tots nosaltres. Tots en portem una i la interpretació de la creu de cada persona pot ser diversa, depenent de les creences de cadascú.

Maria Pascua
Confraria del Silenci

EL NOSTRE SÍMBOL, UN VOT ESPECIAL AMB EL MÓN

La insígnia especial de tot confrare és el “signe”, és l’emblema en forma de cor que es veu a la part superior. Capta, amb una imatge, tot el significat de la vida “passionista”.

En el centre de l’emblema hi ha les paraules **Jesu Passio -XPI**, que estan escrites en llatí i en grec, les llengües de l’església primitiva. Aquestes paraules signifiquen: “la Passió de Jesucrist”. Els tres claus de la part inferior ens recorden el

patiment, tot embolcallat amb un cor, símbol de l’amor. A la part superior, hi ha la Creu de la Passió, símbol de la mort de Jesús. Els colors negre i blanc, són colors de dol i d’esperança.

Tot passionista fa una promesa especial, un vot solemne: gastar les seves energies en la promoció de la commemoració dels patiments de Jesús. Aquest vot defineix el Carisma de la Comunitat Passionista; ens comprometem a mantenir, en la profunditat dels nostres cors, el record de la creu i pregonar-ho als altres.

Per què la promesa de fer alguna cosa com aquesta? La resposta està en el significat de la creu i la mort de Jesucrist per al món.

En primer lloc, la mort de Jesús no va ser una execució brutal a un mestre jueu extraordinari i profeta, fa molt de temps. La seva mort, va ser un esdeveniment que va canviar la història humana. Jesús va morir perquè altres poguessin viure. Déu estima tant al món que va permetre que el seu Fill donés la vida per nosaltres. La Creu es converteix en símbol per dir-nos que l’Amor de Déu és més fort que la mort.

Els passionistes, amb el carisma de la Passió, volen parlar al món d'aquest amor.

També hi ha altres raons per al vot dels passionistes. La mort de Jesús a la Creu va ser una mort a causa de la justícia. Ell va ser executat perquè va desafiar els valors acceptats. Això el va situar al costat dels pobres i marginats. Va condemnar les estructures opressives de l'època.

La Creu ens recorda que els cristians devem escoltar els crits dels pobres i dels marginats. La Creu és un signe de justícia.

És per aquesta raó que els passionistes s'han

compromès a lluitar contra la injustícia i contra el rebuig dels més necessitats.

Per últim, recordar allò que la Creu significa per als que avui, la porten al damunt: els discapacitats, els malats, els moribunds, els afligits, els parats, els necessitats, a tots els que suporten el pes del dolor... Jesús també s'hi va identificar. Ell també va portar la creu, per això, Ell també ens dona esperança.

El Signe especial que portem simbolitza el compromís dels passionistes amb el món, i, sobre tot, amb els més necessitats.

LA JUNTA DE LA CONFRARIA DE LA PASSIÓ

60 ANYS D'UNA CONFRARIA

El mes de novembre de 1949, a la ciutat de Barcelona, sota la presidència del Sr. Narcís de Carerras, es va constituir la Germandat de Sant Narcís, a la Parròquia de Sant Ildefons. Es constituí com a Pia Unió per a gironins residents a Barcelona,

amb la finalitat d'agrupar a tots els devots de Sant Narcís, patró de Girona i la seva Diòcesi.

El gener de 1952 sol·liciten al Bisbe de Girona poder assistir a la processó del Sant Enterrament del Divendres Sant. Aquesta sol·licitud fou admesa, segons el Decret Episcopal de data 18 de gener de 1952, signat pel Sr. Bisbe, i dirigit al consiliari de la Germandat, Rnd. Narcís Saguer Vilar, i a la Junta de Confraries de Girona.

Tot seguit es confecciona un penó, escrit en català, brodat en plata i amb els escuts de les dues províncies. S'inicià així una llarga presència d'anys a la Processó del Sant Enterrament de la ciutat de Girona.

L'any 1954, s'erigeix a l'actual Parròquia de Sant Narcís de Girona la Confraria del Davallament de la Creu, aprovada pel Decret Episcopal de 14 d'abril. El seu objectiu principal és acompanyar la Germandat de Sant Narcís i el pas del Davallament a la processó del Sant Enterrament del Divendres Sant.

Anà passant el temps i anà minvant el nombre de confreres fins a la seva nul·la presència, tot i que per iniciativa de la Junta de Confraries, el pas sortia a la processó portat per membres d'una altra confraria.

Després d'un període d'absència, arribà a les mans del Sr. Josep Ministral el penó de la confraria, amb l'encàrrec de convertir-se en el seu custodi. Ell, coneixedor dels objectius d'aquell grup de gironins residents a Barcelona, va decidir fer-se'n responsable i es posà en contacte amb el rector de la parròquia de Sant Narcís i amb un grup de joves, confiant que aquell grup de feligresos podien ser els continuadors de la confraria fundada per la germandat del mateix nom.

La idea va arrelar de seguida i, al cap de pocs dies, ja hi havia 65 confreres inscrits, que vestiren la vesta negra amb la caputxa grisa i el cinturó d'espart a la processó de Setmana Santa de l'any 1994.

Aquest grup de confreres de la parròquia de Sant Narcís forma una junta provisional per reorganitzar la confraria del Davallament, redactant uns nous estatuts. El 15 de desembre, es creà una Junta constituent que seria ratificada com a definitiva a l'Assemblea General Extraordinària celebrada el 24 de gener de 1995, on foren aprovats els nous estatuts.

A la processó de l'any 1995 s'incorpora a la vesta una capa de color groc i ja s'havia doblat el nombre de confreres. Un any més tard, la confraria estrena un nou penó i surt a la processó amb els dos penons, l'antic i el nou. Al mateix temps es fan els pals dels arrengheradors i uns escuts amb el símbol de la confraria per cosir a la capa.

Caldrà, però, actuar sobre el pas que ha quedat deteriorat pel pas del temps. Es construeix un nou xassís i les figures són restaurades amb un tractament anticorcs. Aquesta restauració es pot estrenar a la processó del Divendres Sant de l'any 2000. Aquell mateix any s'incorpora un cirial per facilitar i fer més còmode la processó als confreres i penitents que hi participen.

La junta de la confraria del Davallament, en aquest temps, ha intentat mantenir el nombre de confreres, seguir la restauració i manteniment del pas i participar en la processó del Sant Enterrament que organitza la Junta de Confraries de Girona el Divendres Sant.

Des de llavors, la junta de la Confraria ha anat fent retocs tant al pas com a la vesta de la confraria per tal de fer-la més vistosa i pràctica. Paral·lelament, s'ha anat treballant, en col·laboració amb la Parròquia de Sant Narcís, per incrementar el nombre de confreres i per participar en els actes que aquesta organitza al llarg de l'any litúrgic.

Junta de la Confraria del Davallament

Imatge: Un pas compost de quatre figures de talla i obra de l'escultor Sr. Biosca, realitzat entre els anys 1952 i 1953 en el taller de talla del Sr. Arquimbau i decorat en el taller del Sr. Jaume Sanjaume.

ACTIVITATS REALITZADES EL 2013

- Col·laboració amb la Confraria de la Santa Faç en l'organització de l'arribada dels Reis d'Orient al Centre Geriàtric Maria Gay.
- Participació a Alpicat (Lleida), de la XVII Trobada de Congregacions i Confraries de la Mare de Déu dels Dolors de Catalunya.
- Celebració del "Quinari" dedicat a la Mare de Déu dels Dolors.
- Celebració de la Missa del Divendres de Dolors, amb la coral del GEiEG, dirigida per Pilar Sanz.
- Col·laboració a la celebració de l'Exposanta, organitzada per la Junta de Confraries de Girona.
- Mostra Coral de Músiques Religioses, Cants de l'Esperit, celebrat a l'Església dels Dolors i organitzat per la Confraria dels Dolors i l'Agrupació Coral de les Comarques de Girona, amb la participació de la Coral Vista Alegre de Girona, Coral Vol d'Oreneta de Cruïlles i Sant Sadurní de l'Heura, Coral de Vilabertran, Orfeó Jonquerenc de La Jonquera i la Coral Sota Palau de Blanes.
- Participació a la Processó del Sant Enterrament, el Divendres Sant.
- Realització d'un muntatge floral a l'Església dels Dolors, a càrrec de M. Jesús Miranda, Jordi Pascual i alumnes, amb motiu de la 58a. Exposició de Flors, monuments, patis i jardins.
- Concerts "Girona Temps de Flors 2013", celebrats a l'Església dels Dolors i organitzats per la Confraria dels Dolors i l'Agrupació Coral de les Comarques de Girona. Concert Líric de Primavera, Concert de Sol de Solfa, Recital de Saba Nova i Concert de Cant Coral amb les corals del GEiEG, Bell Ressò i Orfeó de l'Empordà.
- Participació a la Festivitat del Corpus, amb la realització d'una catifa de flors a l'exterior de l'Església de Sant Feliu i assistència a la processó.
- Concert Dia Internacional de la Música, celebrat a l'Església dels Dolors i organitzat per la Confraria dels Dolors i l'Agrupació Coral de les Comarques de Girona, a càrrec de la coral del GEiEG.
- Celebració de la Santa Missa solemne en la festa de la Mare de Déu dels Dolors, el 15 de setembre, amb la Coral del GEiEG, sota la direcció de Pilar Sanz.
- Celebració tots els divendres no festius o vigília de festiu de la Santa Missa a 2/4 de vuit de la tarda, a l'Església dels Dolors.

